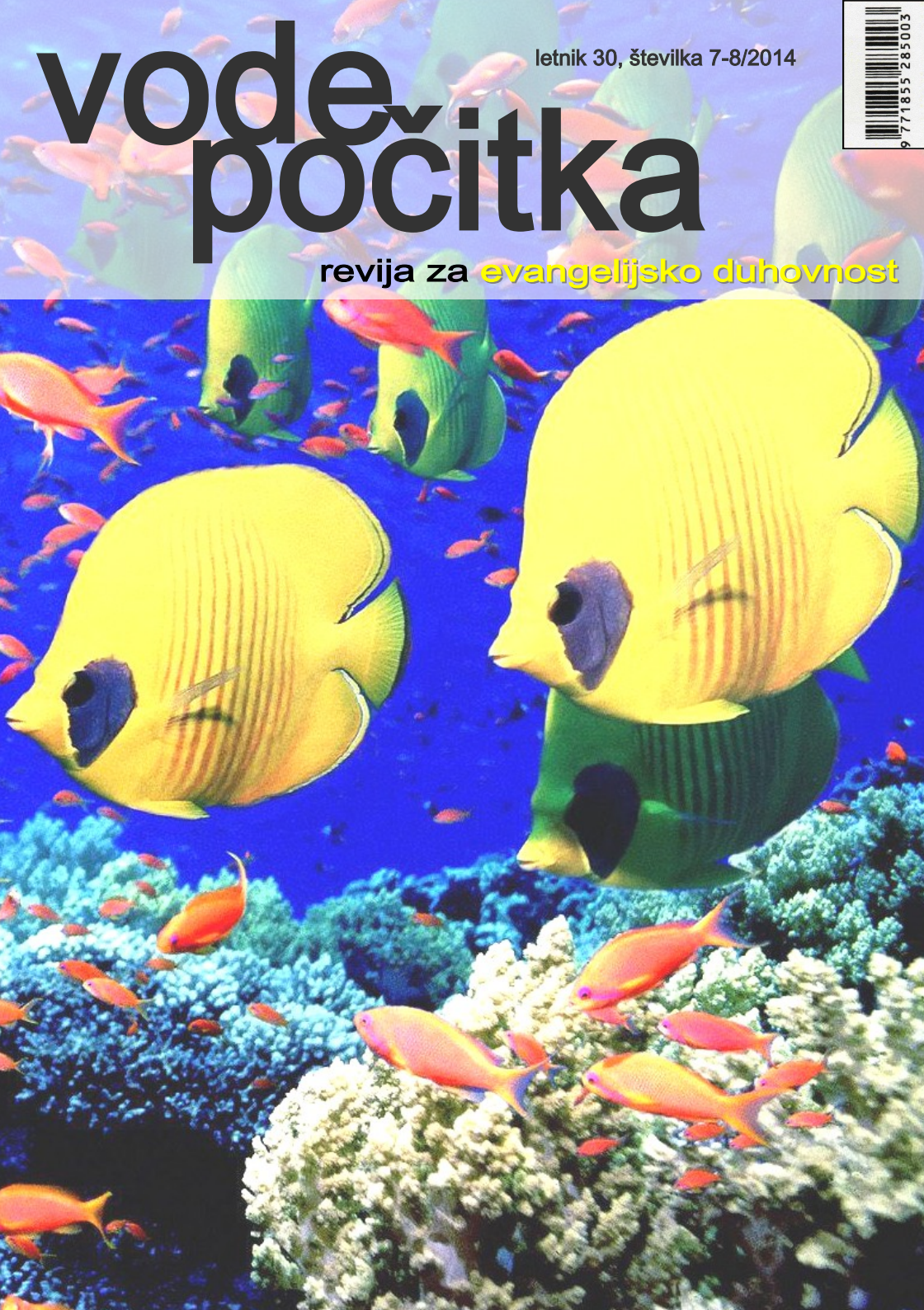
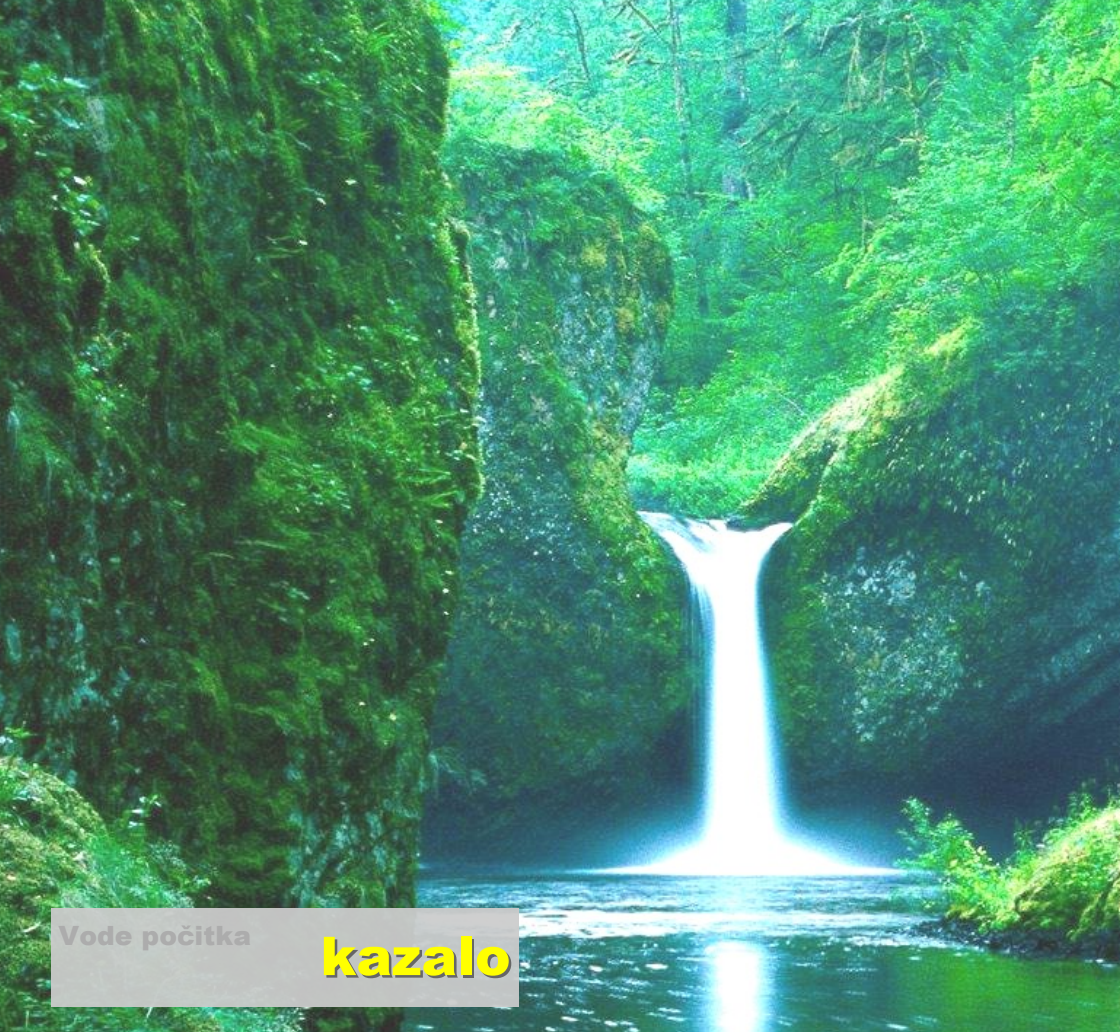

vode pocitka

letnik 30, številka 7-8/2014

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

DOPOLNJENO	4	Pismo kristjanom
NENADEJANO	8	Bog in človek v objemu
SLIKOVITO	12	Bedaki na pogrebu Boga
DOGNANO	20	Razlaga Pisma Rimljanom 8,26-28

NEUTRUDNO	24	Zaupanje sredi najhujših valov
TERAPEVTSKO	28	Božja pedagogika
DOSLEDNO	32	Bela laž velikana vere
VZPODBUDNO	38	Citati in reki

Peter
Golob,
urednik

Pismo kristjanom

Božja jeza se razodeva iz nebes nad vsakršno brezbožnostjo in krivičnostjo ljudi, ki s svojo krivičnostjo dušijo resnico. Saj jim je to, kar je mogoče spoznati o Bogu, očitno: sam Bog jim je namreč to razodel. Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi. Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot

Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo. Domišljali so si, da so modri, pa so ponoreli in veličastvo neminljivega Boga zamenjali z upodobitvami minljivega človeka in ptic, četveronožcev in plazilcev.

Zato jih je Bog prepustil poželenjem njihovih src, v nečistost, tako da so sami skrunili svoja telesa. Resnico o Bogu so zamenjali z lažjo. Častili in oboževali so stvarstvo namesto Stvarnika, ki je slavljen na veke, amen. Zaradi tega jih je Bog prepustil sramotnim strastem. Njihove ženske so namreč zamenjale naravno občevanje s protinaravnim, podobno so tudi moški opustili naravno občevanje z žensko in se v svojem poželenju vneli drug do drugega. Moški so počenjali nespodobnosti z moškimi in tako sami na sebi prejemale povračilo, ustrezno svojim zablodi. In ker se jim ni zdelo vredno, da bi živeli skladno s svojim spoznanjem Boga, jih je Bog prepustil njihovemumu, ki ni prestal

preizkušnje, tako da počenjajo, kar se ne spodobi. Polni so vsakršne krivičnosti, nečistosti, zlobnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvijačnosti, zlohotnosti. Hujskači so, obrekljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahači, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem, brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja. Čeprav poznajo Božji moralni zakon, po katerem so tisti, ki delajo takšne stvari, vredni smrti, jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo.

Zato si neopravičljiv, o človek, ki sodiš, kdor koli že si. Kajti s tem, ko sodiš drugega, obsojaš sam sebe; saj ti, ki sodiš, delaš isto. Vemo pa, da Bog v skladu z resnico in pravico izvaja svojo sodbo nad tistimi, ki počenjajo takšne stvari. Mar misliš, o človek, ki sodiš tiste, ki počenjajo takšne stvari, pa jih tudi sam počenjaš, da boš ubežal Božji sodbi? Ali mar preziraš bogastvo njegove dobrote, potrpežljivosti in

prizanesljivosti, ne da bi vedel, da te Bog s svojo dobroto navaja h kesanju in poboljšanju? Toda s svojo zakrknjenostjo in z nespreobrnjenim srcem si nakopavaš srd za dan jeze in za dan razodetja Božje pravične jeze. On bo vsakemu povrnil po njegovih delih, in sicer z večnim življenjem tistim, ki z vztrajanjem v dobrih delih iščejo slavo, čast in nesmrtnost; z jezo in srdom pa tistim, ki so sebični in ne sledijo resnici in pravici, ampak se pokoravajo krivici. Stiska in bridkost naj se zgrneta nad dušo vsakega človeka, ki dela zlo, najprej nad kristjana, potem nad nekristjana; slava, čast in mir pa nad vsakogar, ki dela dobro, najprej nad kristjana, potem nad nekristjana. Kajti Bog ne gleda na osebo. Pred Bogom namreč niso pravični tisti, ki Božje zakone slišijo, ampak bodo opravičeni tisti, ki Božje zakone izpolnjujejo, ne glede na to, ali vanje verjamejo ali ne.

Če se torej ti imenuješ kristjan in se imaš za verujočega, če se brezskrbno opiraš na Božje zakone, če se

ponašaš z Bogom in poznaš njegovo voljo, če poučen o Božjih zakonih znaš razločevati, kaj je boljše, če si prepričan, da si vodnik slepim, luč tistim, ki so v temi, vzgojitelj neumnih, učitelj nedoraslih, ker v Božjih zakonih vidiš utelešenje spoznanja in resnice, če torej poučuješ druge, kako to, da ne poučiš sam sebe? Kako to, da oznanjaš: »Ne kradi«, pa kradeš? Da praviš: »Ne prešuštuj«,

pa s poželenjem gledaš drugo osebo? Da govoriš: »Ne ubijaj!«, pa se jeziš na sočloveka? Da naročaš: »Ljubi!«, ti pa opravljaš? Da s studom zavračaš vse, kar se ti zdi posvetno, obenem pa Cerkev ropáš medosebnega spoštovanja? Da se ponašaš z Božjimi zakoni, pa žališ Boga s kršenjem teh? Kajti zaradi vas se preklinja Božje ime med nevernimi. Vera je namreč v korist, če

izpolnjuješ Božje zakone; če pa jih prelamljaš, tvoja vera postane nevera. Če se torej neverni drži tega, kar predpisujejo Božji zakoni, mar ne bo njegova nevera veljala za vero? In tisti, ki je po naravi neveren, pa izpolnjuje Božje zakone, bo sodil tebe, ki jih kršiš kljub veri. Kristjan namreč ni tisti, ki je to v očitnem, pa tudi vera ni tista, ki je to v očitnem; ampak kristjan je tisti, ki je to

na skrivnem, in vera je vera srca, po duhu in ne po črki zakona. Kristjan je tisti, ki priznanja ne dobiva javno od ljudi, temveč na skrivnaj od Boga.

Članek je skoraj v celoti povzet po svetopisemskem odlomku iz Pisma Rimljanom, od 18. vrstice 1. poglavja do 29. vrstice 2. poglavja, Slovenski standardni prevod.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Bog in človek v objemu

Krščanstvo se bistveno razlikuje od drugih religij, ker verjame, da je Božji program človek. Krščanski Bog zaupa v človeka, človeka vedno vabi in ga nikoli ne sili. Bog, ki je neizrekljiv, ki je drugače drugačen, je postal v učlovečenem Jezusu Kristusu izrekljiv. Zato je Jezus za vsakega človeka najboljši model, ki osmišlja človeštvo.

V krščanstvu ni relativizacije, ker Jezus prekaša vsak sistem, predpis,

postavo, filozofijo in samo religijo. Če krščanstvo kogar koli onemogoča, se krščanstvo lahko upravično da pod vprašaj, samo da se reši človek. Kajti Jezus vedno rešuje človeka, ne pa postave, zato se vedno sklanja k človeku. On ne žali in ne ponižuje človeškega dostojanstva. Biblični Bog ne povzroča travm in frustracij. Njegov evangelij je terapevtski. Vsakega posameznika ljubi z isto ljubeznijo. Ni obremenjen s človekovo preteklostjo. Zato nad njegovo naklonjenostjo do človeka ne sme imeti nihče monopola. Samo krščanstvo, ki človeka ščiti in ga osvobaja, je verodostojno. Postulat krščanstva je Božja ljubezen,

ker za krščanskega Boga ni nobena cena previsoka, samo da reši človeka.

Iniciativa odrešenja je vedno na Božji strani. Ne omejuje se le na določene ljudi, ampak je z vsemi, ki jih sreča. Tudi če so neopazni (žena, ki krvavi in se pritihotapi k njemu) ali pa se skrivajo pred javnostjo (Nikodem) in so mu navrženi kot grešniki (obsojena prešuštnica, ki naj bi jo kamnali). Ogovori preslišane otroke, osovraženeega cestnarja Zaheja, odpisano tujo in grešno ženo Samarijanko ob vodnjaku in celo gobave, slepe in hrome, ki so »svetim« znak prekletstva in Božje kazni. Človekov Stvarnik ima v središču človeka, navkljub tveganju in težavam, ki mu jih povzročamo ljudje, ki imamo v sebi dvolični duh farizejev in pismoukov, s katerim ocenjujemo po dveh kriterijih, po enem, ki velja za nas, in po drugem, ki velja za druge. Ni pošteno gledati na človeka zgolj skozi prizmo svojih predpisov in lastne tradicije, kajti krščanski Bog ocenjuje po ljubezni. V Jezusovi pastoralni imajo

posebne ugodnosti prav grešniki, kajti Božja kultura srca daje vedno možnosti za spremembo.

Za Jezusa ni nobeno srečanje s človekom nepomembno in površinsko. Materam z otroki ne reče: »Pridite jutri! Zdaj vas ne morem sprejeti, ker sem utrujen.« Zaheju, ki se je skril med listje smokve, ne reče: »Nekega dne se bom oglasil pri tebi.« Človeku s suho roko ne pove: »Jutri te bom ozdravil, ker je danes sobota.« Nikodemu, ki pride nenapovedan ponoči, ne pravi: »Zdaj moram spati.« Ženi, ki so jo zasačili v prešuštvu, pa ne začne pridigati in ji očitati, zakaj si je to dovolila, ampak jo začne hrabriti in motivirati za nov način življenja. Ženi, ki je krvavela, ne reče: »Zgini mi spred oči in se me ne dotikaj!« Reče ji: »Hči, pojdi v miru, tvoja vera te je rešila.« Navkljub vsem bolečinam, ki jih je imel na križu, čeprav so ga učenci zapustili, še vedno misli na človeka in poskrbi za bodočnost svoje matere, ko jo z zaupanjem izroči v Janezovo oskrbo. Dvomljivi Tomaž mu ni v pohujšanje, ampak ga

prijazno povabi v novo občestvenost z njim in izkustvo vere. Petru ne očita zatajitve, ampak mu milo in z zaupanjem pove: »Peter, ali me ljubiš? Pasi moje ovce.«

Jezusu je rutina tuja. Vsakemu posebej se posveti in ga dviguje iz njegove neljudskosti in grešnosti k spreobrnjenju. Za Jezusa je človek bitje, v katerega je njegov Oče zaljubljen. Zapomnimo si, da nas ne odrešuje križ Jezusa Kristusa, ampak ljubezen Križanega na križu. In če Cerkev v svoji teologiji naglaša samo križ pokore, potem stoji izza tega koncept zgrešene teologije, ki vztraja pri nevzdržni in rigorozni spokorniški držji, ki je normalen človek sploh ne more izpolniti. Če pa se poudarja ljubezen Križanega, pa stoji izza tega evangeljski koncept teologije odrešenja po milosti, ki gleda na Božji dar. Le po tem daru je krščanstvo neprimerljivo z drugimi religijami. Krščanski Bog je tudi zato toliko drugače drugačen od drugih bogov, ker je tudi njegova ljubezen drugačna.

Če si priznamo ali pa ne, smo ljudje mojstri, da znamo čez vso nepotrebno navlako spretno navleči lep dekor za udeležbo na prestižni salonski prireditvi mask. V resnici pa s svojo dvojno moralo hlinimo in lažemo sami sebi. Vse skupaj je bolj podobno teatru, v katerem se igra religiozno-moralna komedija, ki nima vsebine, ampak le smešno formo. Bolje bi bilo, da bi se kristjani kot odgovorni Zemljani čim prej ozavestili in naredili reformo forme. Goli intelektualizem nam sicer lahko dá svetlobo, a je ta žal podobna mesečevi, brez toplote. No, zemlja in človekovo srce pa potrebuje toplino. Potrebno nam je torej predvsem toplo sonce. Sonce pa ne čaka, da ga zaprosijo, naj izlije svojo svetlobo in toploto. Sonce se daruje. In tudi če se sonce kdaj skriva, preverjeno drži, da se Jezus kot sonce nikoli ne skriva, zato osončimo svojo dušo v objemu njegove ljubezni.

dr. Daniel Brkič

Bedaki na pogrebu Boga

V Svetem pismu beremo, da bedak pravi v svojem srcu, da ni Boga (Ps 14,1a; Ps 53,2a), čeprav prva vrstica Svetega pisma pravi, da je v začetku Bog ustvaril nebo in zemljo. (1 Mz 1,1) »Bedak« označuje človeka, ki živi praktični ateizem, ne pa teoretičnega, v metafizičnem smislu, kajti takrat so vsi verovali v Boga, niso pa vsi živeli po Božjih vrednotah.

Človek se od vedno sprašuje o obstoju Boga. Imamo več dokazov, da Bog obstaja, kot da ga ni. Nekdo je modro povedal: »Povejte, kje Boga ni ... Bog je namreč povsod.« Anzelm iz Canterburyja (1093-1109), teolog in filozof, je v Proslogionu zapisal, da je Bog bitje, od katerega si ni mogoče (za)misliti nobenega večjega, niti popolnejšega. Anzelm pravi: »Verujem, da bi razumel (Credo, ut intelligam)!« ne pa obrnjeno: »Razumem, da bi

veroval!« Običajno pravimo, da bomo verovali šele takrat, ko bomo tudi razumeli. Ampak če najdemo na cesti uro, si lahko zamislimo urarja, ki jo je izdelal, tudi če urarja ne vidimo in njegovih početij ne razumemo.

Preden odgovorimo, ali to drži ali ne, primerjajmo zapleteno kodo življenja, ki je znanost še vedno ne more razvozlati. Naše telo je sestavljeno iz milijon milijard celic. Vsaka celica ima v sebi šifriran zapis, kako naj živimo in mislimo. Gre za jezik nukleotidov (A – adenin, T – timin, G – gvanin, C – citozin). Zapis informacij kode življenja ene same celice ima tri milijarde črk. To je tisoč knjig s tisoč stranmi gostega besedila in to za vsako celico v našem telesu. Če to pomnožimo z milijon milijardami celic, kolikor jih približno imamo, si tega več ne moremo predstavljati. Gre za zapis našega življenja, ki vključuje tudi um, občutke, temperament, čustva, vero, moralo ... Čigav genialni um lahko napiše takšno besedilo? Ali je možno, da bi se atomi vodika, kisika, dušika in ogljika slučajno razporedili ravno

tako, da bi naredili milijon milijard tisoč knjig s po tisoč stranmi? Toda vsak človek nosi tak zapis v sebi. Verjetnost, da se zgradi ena sama proteinska molekula je tako 1 proti 10^{243} (to je 10 in 243 ničel). Samo v dednem zapisu človeka (DNK) je toliko informacij, da če bi jih »razvlekli«, bi segale od Zemlje do Meseca in nazaj in to petsto tisočkrat. Vse to pa ni nič v primerjavi z veličino fantastičnega vesoljstva.

Samo v človekovem zapisu DNK je s tremi milijardami črk zapisanih kakih 30.000 zgodb. Če bi človeški genom brali s hitrostjo ene besede na sekundo osem ur na dan, bi nam branje vzelo celo stoletje. Če bi črka človeškega genoma merila milimeter, bi bilo besedilo dolgo kot Donava. To je orjaški dokument, velikanska knjiga izjemne dolžine, ki pa je zapisan v mikroskopskem jedru majcene celice, ki bi jo zlahka postavili na bucikino glavico. Ob tem se nam zvrsti v glavi. Takšna preciznost res ne more biti delo slepega slučaja, kajne? Kot tudi Prešernov sonetni venec ni nastal

tako, da bi vrgli v zrak vse črke, ki bi se prav vse slučajno postavile v urejeno rimo.

Znanost molekularne biologije dokazuje skrivnost knjige življenja – kemične tovarne – s kodami informacij in to po oceni za kakih 100 milijonov različnih vrst živih bitij. Gre za ogromno vesolje v bucikini glavi. Za popis informacij samo ene celice bi potrebovali približno 500.000 strani. Ampak na svetu ima tak kodiran, a različen zapis, več milijard ljudi, kolikor nas pač na planetu Zemlja živi. Zato je človek največji dokaz, da Bog obstaja. Človek dokazuje (obstoj) Boga! Ne čudi, da pravi Sveto pismo, da je človek slika, podoba Boga.

Zdaj pa glede na vse to primerjajmo nas in naše, kot pravijo, najbližje sorodnike – šimpanze. Mi lahko napišemo zgodbo, igramo šah, rešujemo križanke, zgradimo katedralo, se naučimo kitajščino, računamo integrale, operiramo srce; še več, mi lahko verujemo v Boga in razrešujemo moralne dileme, šimpanz pa tega ne

more. Kako to, da gre za tako neverjetno razliko, saj je dokazano, da je genski zapis človeka in šimpanza zelo podoben, skorajda sličen? Znanstveniki so dokazali šokantno ugotovitev, da je med človekovim in šimpanzovim kodnim zapisom le 1,2 odstotna razlika. Kako to, da je kljub tako majhni razliki tako velika razlika v kognitivnih, spoznavnih sposobnostih človeka? Še drugače povedano: najnovejše ugotovitve dokazujejo, da je kljub samo 1,2 odstotni razliki v zapisu kode življenja kar 70 odstotna razlika med človekovimi in šimpanzovimi sposobnostmi. Od kod takšna velikanška razlika? Znanost na to nima odgovora in ga verjetno ne bo imela, ker to presega naravne in evolucijske zakone in procese. Odgovor na to daje Sveto pismo. Bog Stvarnik je vdihnil v človeka »dušo« (heb. *nefes*), del samega sebe; od tod zavest, vest (moralni zakon), razum, kreativne sposobnosti, duhovnost, vera ... Šimpanz ne veruje v Boga, ni ateist, ne agnostik. Šimpanz ne razmišlja o smislu in o večnosti, se ne sprašuje, od kod trpljenje, niti ne ljubi na naš

način. Če med človekovim in šimpanzovim biološkim zapisom skorajda ni razlike, zakaj je potem kljub temu med njima tako velika razlika, ko gre za moralno presojanje in verovanje?

Šimpanz nima značaja. Za šimpanza ne rečemo, da je iskren. Človek se smeji, šimpanz pa se tolče po kolenih. Tako kot pes, ki maha z repom in na tak način izraža veselje ali pa pobesi ušesa, ko kaže užaljenost. Ne trdimo pa, da mu je zaradi tega tudi žal. Pes se ne kesa. Tudi ni pošten, zato ne vrne denarja. Še nekaj je. Pri človeku se značaj spreminja. Nanj ima med ostalim vpliv okolje, pri šimpanzu pa ne. Vplivamo lahko le na njegovo obnašanje, ne pa na značaj, ker ga nima. Šimpanz se ne pogovarja z Bogom. Šimpanz ne veruje. Šimpanz nima volje. Šimpanz nima duše (duha). Šimpanz ima nagon, človek pa gon. Že samo ob tem dejstvu razmišljajoči človek težko ostane ateist. Še drugače rečeno - vsak, ki ne veruje v Boga, si mora priznati, da je kljub temu globoko religiozen nevernik, kar je tudi vrsta religije.

Albert Einstein je rekel, da mora imeti ateist več vere kot jo ima vernik. Po njegovem je zato ateist večji vernik (celo fanatičen vernik), čeprav se iz vernikov norčuje. P. A. Dirac, akademik in nobelovec, je bil borben ateist. Glede njega je na simpoziju v Kopenhagenu znani fizik Pauli rekel: »Poglejte, tudi Dirac ima svojo religijo, ki jo fanatično brani – to je njegov ateizem!« V današnjem času eksplozije znanosti je smešno trditi, da Bog ne obstaja, ker za to ni nobenega resnega argumenta. Pravzaprav nas znanost osvobaja od strahu pred Bogom. Einstein je trdil, da sta znanost in vera komplementarni, da je znanost brez vere omejena, vera brez znanosti pa slepa. Zapisal je še, da pogosto bere Sveto pismo in razmišlja o Bogu Stvarniku ter da si Božjih dimenzij ne moremo predstavljati, ker si človeški razum ni sposoben predstavljati niti štirih dimenzij. Rad je zaključil, da vse naše znanstveno znanje ni nič drugega kot znanje enega samega otroka – šolarja.

Šimpanz in človek imata svoj izvor v

Bogu, s tem, da je človek krona vsega stvarstva. Človek je namreč od vsega ustvarjenega edini, ki ga je Bog poimenoval, mu dal ime in ga s tem definiral. Bog nas je imenoval »človek«, živa duša. In še ena bistvena razlika je med šimpanzom in človekom. Človek ima svobodno voljo, šimpanz pa ne. Največja skrivnost, o kateri pogosto razglabljamo, je ravno vprašanje svobodne volje. V tem se skriva tudi skrivnost (misterij) zla. Kako je zlo nastalo, od kod je prišlo, če je Bog dober? Zakaj je Bog dovolil, da zlo obstaja in se širi? Zakaj nedolžni trpijo? Zakaj bolezni, lakote, vojne, krivice, bolečine in smrt? Mar Bog ni zainteresiran za človekovo srečo? Zakaj se dobrim ljudem zgodijo slabe reči? Ali Bog ne sočustvuje z nami? Če je dober in ljubezniv, zakaj potem pošilja ljudi v pekel? Zakaj je Bog dopustil zlo? Ali je hudooben ali pa zla ne more nadzorovati in mu je zlo ušlo iz steklenice? Kako je Bog vsemogočen, če je nemočen glede zla? Pozabljamo, da je Bog vsemogočen v ljubezni in da čeprav je vsemogočen, ne more lagati in ne

more, da greha ne bi odpustil. Človeški um Božjih skrivnosti ne more dojeti in jih razložiti. Tako kot črv ne more razumeti človeka. Črv ne more razumeti kvantne fizike in ne more zaigrati 5. Beethovnovе simfonije. Ne more razlikovati med dobrim in zlom, niti ne more govoriti francosko. Prav tako ne more narisati Rembrandtovega avtoportreta ali pa skonstruirati rakete in iti na Luno. Na isti način mi ne moremo razumeti, dojeti Boga. Naša vprašanja glede Boga so zato povsem nesmiselna. Če bi črv, kokoš, špinača, miš, šimpanz hoteli razumeti človeka, bi morali biti človek. Če bi človek hotel razumeti Boga, pa bi moral biti Bog. Vsi naši napori so zaman. Zato se nam je Bog sam razodel. Zanimivo je, da je težko govoriti o Bogu, lažje pa se je z njim pogovarjati.

Delno se nam Bog razodeva skozi stvarstvo, naravo, vest (moralni zakon), Sveto pismo, Cerkev, a najbolj se nam je razkril s svojim učlovečenjem v Jezusu Kristusu. Razodel se nam je na nam razumljiv

in viden način, s človeškim jezikom. Sveto pismo nam pove, da je ustvaril na milijarde angelov... in tudi človeka. Pove nam, da nas je ustvaril iz ljubezni, ne pa iz potrebe ali pa iz dolgočasja. Ker hoče z nami deliti svojo srečo. Samo angele in ljudi je ustvaril s svobodno voljo odločanja. Vsega ostalega pa ne. Zemlja kroži okoli sonca po določeni orbiti, gore stojijo na določenem mestu, rastline in živali so poslušne naravnim zakonom. Planet Saturn ne more nikoli postati dober ali pa hudoben. Smreka tudi ne. Šimpanz tudi ne. Ne morejo se odločiti za nekaj na svojo roko. Trava ne more reči, da ne bo več zelena in da ne bo več rastla. Samo angeli in ljudje lahko izbiramo. Vse ostalo je kot robot. Lahko ga sprogrimiraj, da ti prinese copate, časopis, da skuha kavo in da vodi raketo, nima pa čustev, vesti, spomina, razuma in svobode odločanja. Nikoli ne more zavrniti, da nekaj ne bi storil, če je tako sprogrimiran.

Bog bi lahko tudi človeka ustvaril kot robota in človek ne bi nikoli zgrešil.

Moral bi na slepo, avtomatično poslušati in verjeti Bogu v vsem. Ampak Bog ni želel takšnih stvorov. Nikoli ne bi vedeli, ali nas ima Bog zares rad. Vso večnost bi dvomili v njegovo ljubezen. Nikoli ne bi mogli biti njegovi otroci. Roboti ne morejo nikoli postati naši otroci. Vsak starš bi rekel: »Raje imam neposlušnega sina kot pa poslušnega robota!« Naši medčloveški odnosi so zato miniaturne slike odnosa Boga z nami. Roboti ne prinašajo sreče, hvaležnosti, ljubezni ..., zato zakonca brez otrok ne naročita robota. Mi nismo srečni z »mašinami«. Z njimi se ne pogovarjamo, jih ne objemamo, z njimi ne spimo, niti se z njimi ne poročamo, ker se v njih ne zaljubimo. Kako bi mi spoznali Božje srce? Kako bi vedeli, da nas ima Bog rad, da nam odpušča grehe in kaj čuti do nas? In to celo toliko, da umre za nas. Vsega tega ne bi bilo brez naše svobodne volje odločanja. Da je oseba moralno bitje mora imeti svobodno voljo. Brez nje se ne more odločati za dobro ali pa za zlo. Nimamo pa absolutne svobodne volje kot jo ima Bog. Mi imamo le

delno svobodno voljo pri odločanju, med dobrim in zlim. Zato je bila prva točka preizkusa ta: »Ali je Bog res rekel? Je Bog res tak?« Satan nam je ponudil laž. Od takrat se človek odloča za Boga ali pa proti Bogu.

Da je oseba moralno bitje, mora imeti tudi vest, kompas za dobro in zlo, za pravilno in napačno. Zvezde, oljke, volkovi, šimpanzi tega nimajo. Ne morejo se odločati, ali nas bodo poslušali ali pa ne, ali bodo grešili ali pa ne. Niso moralna bitja, zato ne morejo nikoli postati grešni ali pa sveti. Ker nimajo svobodne volje, niti vesti. Psa lahko zdresiramo, ampak to ni rezultat njegove vesti. To je trening. Tako kot program pri robotu ali pa računalniku. Samo angeli in ljudje se lahko svobodno odločamo. Ljudje imamo dar svobode in vesti, da se lahko pravilno odločamo. Bog je naredil vse, kar je potrebno, zato je opravičen.

Dejstvo je, da se postmodernistični človek sekularne družbe kljub vsemu zelo težko odloči za Boga, še manj pa

za Cerkev, ki je Boga izdala. Ne gre več toliko za vprašanje glede eksistence, obstoja Boga, ampak gre bolj za vprašanje glede esence, bistva Boga. Sprašujemo se, ali je Bog sploh še uporaben in potreben? Kakšna je torej funkcija Boga? Nova nevroznanost dokazuje, da imamo v možganih t. i. komandni »modul Boga«, intuitivno vrojeno primarno funkcijo Boga v podzavestnem (V. Ramachandran), zato je nemogoče biti ateist (čeprav se kdo deklarira kot ateist), saj potiskanje Boga povzroča usodne nevroze. (V. Frankl) Po drugi strani pa je ravno tlačenje Boga dokaz stvarnosti Stvarnika, kajti o nekom, kogar ni in ne obstaja, ne govorim in se o njem ne sprašujem. (Viktor Frankl) Um (intelekt) namreč ve, da Bog obstaja, razum (ratio) pa se o Bogu sprašuje.

Kljub vsemu priznam, da nisem mislil, da bom tako hitro dočakal čas, ko bom videl na osmrtnici Božje ime in da bo človek spet opravljal njegov pogreb. Po padcu totalitarnega režima sem pričakoval nasprotno, a me je

evropska sekularizacija presenetila. Se sprašujete, kako se kot prepričani kristjan počutim na človeškem pogrebu Boga? Je Bog res mrtev? Kdo to trdi? No, Karl Marx je že zdavnaj rekel, da je vera v Boga kot religija opij, narkotik za primitivne in senzibilne ljudi, da si s tem lajšajo svoje bolečine in kompenzirajo primanjkljaje. Veliki filozof Friedrich Nietzsche je zapisal, da je Bog kot ideja mrtev, prav tako Bog Cerkve, živ pa da je njegov nad-človek. Kdo še trdi, da je Bog umrl? Vsekakor tudi psiholog Sigmund Freud z izjavo, da je vera iluzija, slepilo, samoprevara. Da imajo ljudje potrebo po nekom večjem od sebe, da skrbi za njih in da so varni, zaradi česar so si ustvarili lažne predstave o Bogu. Končno, kdo pa bi bil najbolj vesel, če bi bil Bog zares mrtev? Vsekakor hudič in demoni. Toda kdor ne verjame v Boga, ne more verjeti niti v hudiča, kajti če ni Boga, potem ni niti hudiča. Ampak če odpremo časopis, televizor, internet, če gremo na bojišče, v koncentracijsko taborišče, na ulico, med tolpe ... vidimo toliko gorja in zla.

Srečamo prešuštnike, krivičneže, tatove, lažnivce, morilce, posiljevalce ... Od kod vse to, če ni hudiča? Vendar ne pozabimo – če obstaja hudič, potem obstaja tudi Bog.

Odločitev je posameznikova. Danes odločam za vso večnost. Bog mi je dal dar svobodnega odločanja in vest. Po tem se razlikujem od ostalega stvarstva. Na dan umre na svetu okoli 200.000 ljudi, 6600 jih umre na uro, 115 na minuto, kar dva človeka pa vsako sekundo. Naslednji na vrsti sem lahko že jaz. Tako vsak hip stojim pred večnostjo.

V 19. stoletju je bil največji hodec na svetu mož z imenom Charles Blondin. Gospod Blondin je 30. junija 1859 kot prvi človek v zgodovini hodil po tanki vrvi nad niagarskimi slapovi. Takrat se je zbralo okoli 30.000 gledalcev, ki so gledali, kako je lovil ravnotežje na 1100 metrov dolgi vrvi, 160 metrov nad prepadom podivjane vode. In to brez varnostnih pasov in mreže. Po vrvi je šel tudi s hoduljami, po njej pa je vozil tudi samokolnico z več sto kilogramov cementa. Nekoč je gledalce

vprašal, ali verjamejo, da lahko vozi v samokolnici po tej vrvi tudi ljudi? Množica je glasno pritrdila. Potem je isto vprašanje postavil enemu izmed svojih navijačev in tudi ta mu je pritrdil. Zato ga je z nasmehom vprašal: »Ali si potemtako upate sestiti v samokolnico, da vas po tej vrvi prepe-ljem na drugo stran?« In navdušenja je bilo takoj konec. Možakar je zavrnil in odklonil sodelovanje. V tem je razlika med teoretično in praktično vero v Boga, med sedenjem v cerkvi in med osebno vero kot življenjskim stilom, ko gre za predanost in zaupanje Bogu. Med vero, da Bog obstaja in vero, da Boga potrebujem. Bog ne potrebuje papirnatih kristjanov, ampak žive kristjane. Zato Sveto pismo stalno naglašča samo eno: »Tvoja vera te je rešila!« Opozori pa nas tudi glede tega, da samo bedak reče v svojem srcu, da ni Boga. Ne pozabimo, da je moder samo tisti, ki predvidi tudi posledice. (Norma Cousius) Vsi, ki prirejajo pogreb Boga, pa so za Boga bedaki, kajti Božjega imena ne bo nikoli na osmrtnici.

Eddy Fabiyanic

Razlaga Pisma

Rimljanom

8,26-28

Če se pogledaš v ogledalu – kaj vidiš? Ali vidiš nekoga, ki se počuti kot poraženec ali vidiš nekoga, ki živi kot zmagovalec?

Jezusove besede, zapisane v Svetem pismu, nam govorijo, da nas bodo v življenju doletele raznorazne nadloge in težave. In če se spominjaš preteklih bridkosti ali pa če greš skozi njih ravno sedaj, se morda počutiš kot žrtev vsega tega?

Žrtev je oseba, ki je na kakršen koli način pač doživela krivico ali je bila ranjena ali prizadeta. In to čustveno ali fizično ali duhovno ali kakor koli drugače. Takšne boleče trenutke poznamo skoraj vsi. Na žalost pa je le malokdo docela prebolel svoje »ognjene preizkušnje« in okreval od

psihičnih zlorab, ki jih je doživel. Zaradi tega marsikdo nikoli v polnosti ne zaživi, ampak se zgodi, da njegove osebne izkušnje trajno zaznamujejo njegovo življenje in hojo z Bogom. To je vzrok, da človek negativnim in bolečim dogodkom iz svojega življenja dovoli, da vplivajo na njegovo vedenje in delovanje, ki zaradi tega postane bolj grešno in neodgovorno.

Ampak kristjanom ni potrebno živeti na tak način in imeti negativnih obdobij v svojem krščanskem prizadevanju. Namesto da svojim osebnim tragedijam dovolimo, da uničujejo ali celo opustošijo naše življenje, lahko raje dovolimo našemu Bogu, da jih porabi za to, da nas z njihovo pomočjo duhovno okrepi in naredi bolj zrele.

Vse se začne pri tem, na kakšen način dojemamo Boga in Stvarnika. Večino ljudi in s tem tudi kristjanov bi lahko uvrstili v eno od naslednjih petih kategorij:

Kristjani verjamemo v Boga, ki ljubi in skrbi za to, kar je ustva-

ril. Kristjani verjamemo, da je naš Bog neodvisen in da je iz nič ustvaril vse, kar vidimo in česar ne vidimo. Verjamemo, da je vedno prisoten in da je vsepovsod okoli nas. Ni del svojega stvarstva, ampak je od njega neodvisen in ločen. Nad vsem ima nadzor, obenem pa nam daje prosto voljo odločanja in svobodo izbire, pri čemer si želi, da bi bil tudi sam osebno aktivno vključen v naše življenje.

Materialisti verjamejo samo v to, kar lahko začutijo, česar se lahko dotaknejo, kar lahko povohajo in kar lahko vidijo. Večina ateistov bi se opredelila na tak način.

Panteisti verjamejo, da je bog veselje in istovetijo boga z vsem, kar je v njem. Po njihovem prepričanju se boga ne da ločiti od njegovega stvarjenja.

Fatalisti verjamejo, da je vse že vnaprej določeno. Menijo in verjamejo, da je cilj isti, ne

glede na smer potovanja, se pravi, ne glede na odločitve, ki jih posameznik sprejema.

Deisti verjamejo, da je bog vse ustvaril in da se je potem umaknil in da z ničemer več ne posega na svoje stvarstvo.

Poglejmo pa sedaj še, kaj nam ponuja Božja beseda, to je Sveto pismo, da verjamemo in imamo kot osnovo za svojo varnost in gotovost.

Naš Bog Oče ima pod nadzorom vse naše okoliščine. On obvladuje in je prisoten v vseh naših situacijah in dogodkih (Ps 103,19; 135,6; Preg 21,1; Kol 1,15-17). Ničesar ni, bodisi dobrega ali slabega, kar bi bilo brez njegove vednosti. Mogoče ne bomo sprejeli in vzljubili tega, kar on dela, niti tega pogostokrat tudi ne bomo razumeli (5 Mz 29,28; Iz 55,8-9). Vendar on bo imel svoj prst zraven pri vseh stvareh, kajti povsod, kjer gre kaj narobe ali slabo, ima on še

vedno nek namen. Kajti naš Bog ima vse pod kontrolo in lahko karkoli preobrne v nekaj dobrega in pozitivnega.

Bog bo deloval, če mu bomo dovolili, da od nas vzame to, kar je pri nas slabega, in da to uporabi, kot si sam želi, sebi na čast. Poglej Jožefa! Zlo postopanje njegovih bratov v odnosu do njega je postalo orodje in načrt v Božji roki (1 Mz 50,20). Naš Gospod Bog je sposoben tragedije v našem življenju uporabiti za to, da nas pritegne bliže sebi in da nam pokaže, kako se lahko nanj zanesemo.

Gospod Bog je izvor vsega našega življenja in tudi vseh dobrih stvari. Spomni se, da je on ta, ki je vse ustvaril, in da je Gospod Bog večen.

Torej, katera dejstva lahko izpeljemo iz razumevanja Božje suverenosti?

Živeti moramo z zaupanjem vanj.

Ker on v popolnosti obvlada celotno vesolje. S težavami

se lahko soočamo drzno, ker on je glavni.

V težkih časih, ko smo zasuti s problemi, potrebujemo biti in moramo biti bolj potrpežljivi. Lahko smo in tudi moramo biti prepričani, da se bo naše trpljenje enkrat na tak ali drugačen način končalo. On nas bo rešil in privedel v naš nebeški dom, kjer bomo z njim za vedno. (Heb 13,5) Nikoli nas ne bo pustil samih niti nas ne bo zapustil.

Razviti moramo globlji občutek hvaležnosti. Kajti naš nebeški Oče je naš skrbnik. Lahko mu zaupamo, da poskrbi za vse, kar potrebujemo. Kajti naših prošenj ne uslišuje slučajno, ampak zaradi svoje dobrote. On skrbi za vse stvari.

S pomočjo vere moramo pričakovati in predvidevati, da bo Bog deloval v našem življenju. Imamo to zagotovilo in zaupnost, da je on v težkih časih z nami. Lahko, da se nahajaš v težkem polo-

žaju, ki je povezan s tvojimi financami, zdravjem, zakonom, vendar v tem času Bog dela stvari v tebi in za tebe.

Lahko živiš brez skrbi. Kajti naš Bog je obljubil, da bo poskrbel za vse naše osnovne potrebe (Mt 6,25-33). Če pogledamo nase in ugotovimo, da trpimo pomanjkanje glede določene stvari, je to morda še ena okoliščina več, na podlagi katere bo Bog storil nekaj dobrega.

Kajti naš Gospod Bog v problemih, težavah ali celo v nesrečah vedno najde smisel. Torej, če se danes

smatraš za kristjana ali za Božjega otroka, potem si lahko siguren, da bo Bog v tvojem življenju postopal strogo in trdo, da bi razvil tvoj značaj in da bi te naredil stabilnega in da bi te naučil več o svojem značaju in da bi te pripravil in izšolal za svojo službo. Da boš tako pripravljen in usposobljen za to, kar te čaka.

Moramo dozoreti in pokazati karakter, ki nesreče, nadloge in težave dojema kot Božjo metodo, s katero Bog v naših življenjih dosega nekaj, kar je vredno občudovanja – njemu v čast.

Prevedel: Peter Golob

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Zaupanje sredi najhujših valov

In takoj je primoral svoje učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran proti Betsajdi, medtem pa je sam odpuščal množico. Ko se je od njih poslovil, je šel na goro molit. Proti večeru je bil čoln sredi jezera, on sam pa na kopnem. Videl je, kako se mučijo z veslanjem, kajti veter jim je bil nasproten. (Valovi so ga premeta-ali, kajti pihal je nasprotni veter. – Mt 14,24) Okrog četrte nočne straže je šel k njim tako, da je hodil po jezeru. (Mr 6,45-48)

Galilejsko jezero je široko okoli 12 km in proti večeru so bili učenci oddaljeni od obale okoli 5 km. Jezus pa jim je prišel na pomoč okrog četrte nočne straže, to je med 3. in 6. uro zjutraj. Vprašala sem se, zakaj je Jezus čakal toliko časa, da je prišel k svojim učencem na pomoč, saj je vendar videl, kako zelo se mučijo z veslanjem.

Verjamem, da je bil to njihov test – izpit. Kajti le nekaj poglavij pred tem odlomkom Sveto pismo opisuje vožnjo s čolnom, na kateri je bil tudi Jezus, ki pa je takrat vihar in razburkano morje čudežno pomiril. V

tistem primeru je bil Jezus v čolnu z učenci in je na njem mirno spal. Učenci so se takrat nekaj časa mučili z veslanjem, ko pa so valovi postajali vse hujši, so vsi prestrašeni zbudili Jezusa in mu očitali: *»Učitelj, ti ni mar, da smo izgubljeni?«* (Mk 4,38)

Tokrat je Jezus od daleč spremljal, kako se njegovi učenci mučijo z veslanjem in kako se spopadajo z valovi razburkanega jezera. Vendar jim ni takoj priskočil na pomoč. Hotel je videti, kako bodo reagirali. Ali bodo polni godrnjanja in obtožb, da mu ni mar za njih in kako jih je mogel pustiti same v takšnem neurju? In ali se bodo spraševali, češ, ali mu je res vseeno, da se tako mučijo in so v nevarnosti, da jih pogoltnejo valovi?

Verjetno so se jim porajala vprašanja, kakršna bi se tudi nam: »Kaj Jezus res ne vidi, kaj se dogaja z nami, mu je res vseeno za nas? Kako nas je mogel poslati same, ko je vendar vedel, kaj se bo zgodilo? In tudi če ga kličemo, kako nam bo sploh lahko

pomagal, ko pa smo vendar ujeti sredi razburkanega jezera?« Tako je bilo celo njihovo zaupanje v njegovo ljubezen na preizkušnji.

Ko so se učenci mučili z veslanjem, je Jezus molil in verjamem, da je molil za to, da bi učenci zdržali in da ne bi podvomili v njegovo dobroto in ljubezen. Učenci so bili že priča dogodku, ko je Jezus čudežno pomiril vihar in pobesnelo morje, in gotovo so bili mnenja, da bi Jezus lahko tudi tokrat storil nekaj podobnega, čeprav je bil na kopnem. Pa tega ni storil. Jezus jim je prišel na pomoč na nenavaden način – tako da je hodil po valovih. Zelo so se prestrašili, ko so ga zagledali, vendar ko so prišli skupaj, niso očitali eden drugemu: učenci Jezusu, kje je bil toliko časa, ali Jezus učencem, zakaj so tako vznemirjeni. Jezus jih namesto tega hrabri, naj se ne bojijo. Po tem dogodku se kaj podobnega ni več zgodilo. Kaže, da sta ti dve doživetji učence pozitivno zaznamovali, tako da so od tedaj bolj zaupali Bogu.

Jezus je takrat prišel k svojim učencem na nenavaden način in tudi danes prihaja k nam na nenavaden način. Jezus – Gospodar nad vetrom in valovi – tudi danes moli za nas, da

bi v težkih trenutkih zdržali in da ne bi začeli dvomiti v njegovo nedoumljivo ljubezen. Ko so učenci skupaj z Jezusom pripluli na drugo stran jezera, so se tam začele dogajati

velike reči. »Brž ko so stopili iz čolna, so ga [Jezusa] ljudje že prepoznali. Obtekli so vso tisto pokrajino in začeli na posteljah prinašati bolnike tja, kjer so slišali, da je. Kamor koli je prihajal,

v vasi ali mesta ali na podeželje, povsod so polagali na trge bolnike in ga prosili, da bi se dotaknili vsaj roba njegove obleke; in kateri so se ga dotaknili, so bili rešeni. (Mr 6,54-56)

dr. Daniel Brkič

Božja pedagogika

*Če GOSPOD ne zida hiše,
se zaman trudijo z njo njeni graditelji;*

*če GOSPOD ne varuje mesta,
zaman bedi tisti, ki straži.*

Zaman je, da vstajate zgodaj,

da hodite pozno počivat,

da jeste kruh bridkosti,

*saj ga svojemu prijatelju daje v
spanju.*

*Glej, GOSPODOVA dediščina so sinovi,
nagrada je sad telesa.*

*Kakor puščice v junakovi roki,
takšni so sinovi iz mladosti.*

Blagor možu,

ki je napolnil svoj tul z njimi!

Ne bodo osramočeni,

ko bodo govorili s sovražniki pri vratih.

(Psalm 127)

V navedenem psalmu je kralj Salomon, mož modrosti, zapisal: »Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni graditelji; če Gospod ne

varuje mesta, zaman bedi tisti, ki straži. Zaman je, da vstajate zgodaj, da hodite pozno počivat, da jeste kruh bridkosti, saj ga svojemu prijatelju daje v spanju.« (Ps 127,1-2) Hebrejski izvirnik parafrazirano pravi: »Če Gospod kot arhitekt z načrtom ne zida doma, se zaman trudijo njeni zidarji.« Nauk, ki iz tega sledi, glasi: Bog mora začeti zidavo vsakega doma, zakonske zveze, družine, vzgoje otrok, Cerkve, družbe, sicer je vse zaman, vse propade, se sesuje in se zruši, ker ni Božjega blagoslova. Če se gradi na lepoti, denarju, karieri, znanju, uživaštvu, potrošništvu, bogastvu, tehnologiji, ugledu, interesu in celo na ljubezni, je zaman, ker tudi ljubezen mine, če ni utemeljena v Bogu. Bog Stvarnik je dal za našo srečo in blaginjo duhovne vrednote, ki morajo biti naš življenjski stil, sicer nastopi kriza. To je Božji princip od začetka. Brez tega je vse brezuspešno, v prazno, brez koristi, pogubno in zaman. Je potrata življenja, časa, energije, denarja, učenja in znanja ... Zato se je svet znašel v raznoliki krizi. Bog je z razlogom postavil moža za

glavo družine kot avtoriteto. Kjer tega ni, se zakonska zveza sesuje. Videl sem že mnogo takšnih tragičnih primerov. Videl pa sem tudi domišljave moške, ki so si lastili več kot jim pripada. Prevzeli so pozicijo Boga. Postavili so svoje zakone in zdrobili, zmleli in zatrli ženo in otroke. Slišal sem že zgarane, ustrahovane in trpinčene ženske in otroke pod takšnim terorjem. Videl pa sem tudi že na glavo obrnjen Božji princip, ko so ženske zgradile svoj imperij, se usedle na prestol kot kraljice in brez spoštovanja do svojih mož zapeljale dom v propad, nesrečo in v duhovno pogubo. Bog mora biti vedno arhitekt, mi pa kot graditelji njegovi sodelavci, ki upoštevajo njegov načrt, razkrit v Svetem pismu. Mož mora ljubiti svojo ženo, žena pa mora spoštovati svojega moža. Problem je, ko nežna ljubezen in spoštovanje postaneta navada, rutina in obveza. Ko vsak napiše svoj seznam pričakovanj in opravi in samo čaka, da mu drugi ugodí.

Psalmist nadaljuje in pravi, da je tako kot je samo en arhitekt, tudi samo en

varuh. Lahko vsi mestni stražarji in čuvaji bedijo, a če Gospod ne varuje mesta, je spet vse zaman. Kdo je stražar današnjih zakonskih zvez in družin? Danes zaupamo armadam, znanosti in tehnologiji, filozofiji in religiji, politiki in ekonomiji, denarju, medicini, terapevtom in pedagogom, zavarovalnicam, svoje otroke vpisujemo v najboljše programe, privatne vrtce in šole, kupujemo jim najboljšo hrano in najdražje igrače ... Družine zaupajo varstvo in skrbnost televizijskim programom, virtualnim računalniškim igram, ulici, vedeževalcem, varnostnikom, zasebnim detektivom ..., a vse to je premalo in zaman. Kajti pozabili smo na Boga. Psalmist pa pravi, da v resnici samo Bog kot varuh nikoli ne spi in ne dremlje. (Ps 121) Zaman je še tako bedec, močan, hraber in izurjen čuvaj, če ni Božje varnosti in mirnega zaupnega spanca.

Potem pisec nadaljuje in pravi, da zaman vstajamo zgodaj in hodimo pozno počivat, zato da bi garali in čim več imeli. Žal se vse vrti okoli profita. Postali smo sodobni sužnji, odvisniki

od materializma; bolj pomembno je postalo »imeti« kot pa »biti«. Nezdružno gremo, od jutra do poznega mraka, da bi več zaslužili, več imeli, se dokazovali in z drugimi tekmovali, več dali svojim miljenčkom, se namesto njih učili in jim kupili celo vozniški izpit, a se vse sprevrže, kot pravi modri Salomon, v kruh bridkosti in v razočaranje. Kajti nevzgojeni, neodgovorni, razvajeni scrkjanci - mali idoli - postajajo nezrele osebnosti, nehvaležni leni uživači brez obveznosti in dolžnosti ... Svet vzgaja male kriminalce, teroriste, tajkune, brezdelneže, brezsrčne izsiljevalce brez vrednot, Bog pa daje svojim več v spanju kot ima brezbožnik celo življenje.

Bogu sem neskončno hvaležen, da so tudi drugačne družine in drugačni otroci. Modri Salomon zaključi, da so oni Božji dar, Gospodova dediščina in naša nagrada. Takšne družine in takšni otroci so Božji blagoslov svetu. Družine, ki otroke predvsem duhovno formirajo, ne pa jih le situirajo, opravljajo junaško in plemenito dejanje. Takšni otroci so v ponos.

Zapomnimo si: če je Bog na prvem mestu, so tudi vse ostale stvari na pravem mestu, kajti kdor je bogaboječ, ne bo nikoli osramočen. Torej: Če Gospod ne zida zakonske zveze in doma, se zaman trudijo graditelji. In če Gospod ne varuje družin, se zaman trudijo čuvaji.

Drugi del psalma pa govori o potomstvu. Pravi, da so otroci Božji dar. So Gospodova dediščina. »Glej, Gospodova dediščina so sinovi, nagrada je sad telesa.« Judom pomeni imeti otroke imeti Božji blagoslov. V tistem času so bili največja sreča moški potomci. Zakaj? Bili so moč in obramba za družino, vojščaki in delavci, ki skrbijo za varnost, hrano, ugled in potomstvo. Zato psalmist omenja tul, ki je napolnjen s puščicami, ki označujejo takšne zdrave sinove. Ti sinovi so se borili, pravdali za pravico pri mestnih vratih in odganjali sovražnike, da družina ni bila osramočena, ponižana in premagana. Modri Salomon nakazuje na poroko, ko fant in dekle načrtujeta svoj dom, družino. Vendar sta v nevarnosti, da

bi samo garala in grabila, od jutra do večera, pozabila pa bi na Boga in se tako trudila zaman, v prazno, brez rezultatov, zadovoljstva, sreče in uspeha. Salomon pravi, da bosta jedla kruh bridkosti, ne pa blagoslova. Tudi če bosta imela otroke in bosta živela samo za njih, bodo ti mali idoli, ko odrastejo, postali kruh bridkosti, solz in žalosti. Psalmist zaključi, da če je Bog staršev tudi Bog njihovih otrok, starši ne bodo osramočeni. Takšni starši so zmagoviti, ko govorijo s sovražniki pri vratih. V tistih dneh so namreč razsojali in sklepali dogovore, vojne in premirja, pri mestnih vratih. Njihovi otroci postanejo puščica v njihovi roki, zato so junaki. Pravilno vzgojiti otroka in ga duhovno formirati je vsekakor junaško dejanje.

Modri Salomon nariše prvo sliko: tisti, ki načrtuje družino, mora za povečano družino graditi hišo (dom), da imajo kje živeti. Pri tem mora računati na Boga. Druga slika opozarja, da zastonj čuva svoj dom, če Gospod ni varuh doma. Zaman je tudi ves trud, od zore do mraka, če ni Božjega

blagoslova. Končna slika pa izriše, da so otroci Božji blagoslov, so krona. Oni izražajo čast, moč, ugled in trajnost (potomstvo) družine. Če ima družina potomce, posebno moške, se družini ni treba bati, ker so sinovi kot vojščaki puščice v junakovi roki, zbrane v tulu. Pisec ima v mislih krvno maščevanje tistega časa. Ko oče kot poglavar družine, obkrožen s sinovi, stopi pred mestno sodišče (vrata), se mu sovražnik ne upa storiti krivice, ker se boji močnih, junaških sinov, ki varujejo dom. Tak oče ne bo osramočen, ker mu takrat prav pridejo »sinovi iz mladosti«, ki so zrasli in so mu v ponos kot dobro vzgojeni in bogaboječi.

Zato z vsem spoštovanjem do današnje sodobne pedagogike kot znanosti o vzgoji in izobraževanju ne smemo iti mimo Božje pedagogike, saj je Stvarnik avtor vsega dobrega. Potrudimo se, da bodo družine s krščanskimi vrednotami blagoslov temu svetu.

dr. Daniel Brkič

Bela laž

velikana vere

Tedaj je v deželi nastala lakota in Abram je šel v Egipt, da bi tam nekaj časa ostal; kajti lakota v deželi je bila huda. Ko pa se je približal Egiptu, je rekel ženi Saráji: »Glej, vem, da si lepa ženska. Ko te bodo Egipčani videli in rekli: ›To je njegova žena,‹ bodo mene ubili, tebe pa pustili pri življenju. Reci, prosim, da si moja sestra, da se mi bo dobro godilo zaradi tebe in bom po tvoji zaslugi ostal živ.« Ko je torej Abram prispel v Egipt, so Egipčani videli, da je žena zelo lepa. Videli so jo tudi faraonovi uradniki in jo hvalili faraonu. Tako so ženo vzeli v faraonovo hišo. Zaradi nje je lepo ravnal z Abramom: dobil je drobnico in govedo, osle, hlapce in dekline, oslice in kamele. GOSPOD pa je udaril faraona in njegovo hišo s hudimi nadlogami zaradi Abramove žene Saráje. Faraon je poklical Abrama in rekel: »Kako si mi mogel to

storiti? Zakaj mi nisi povedal, da je to tvoja žena? Zakaj si rekel, da je tvoja sestra, da sem si jo vzel za ženo? Glej, tu imaš zdaj svojo ženo, vzemi jo in pojdi!« Faraon je glede njega dal ukaze svojim možem in pospremili so Abrama, njegovo ženo in vse njegovo imetje. (1 Mz 12,10-20)

Pametni in zelo duhovni ljudje včasih naredijo zelo neumne stvari. Ko pridejo težki časi, imamo vedno dve možnosti. Lahko smo študent in se učimo, lahko pa se vdamo in postanemo žrtev. Žrtev pravi: »Zakaj se je to zgodilo ravno meni?« Študent pa pravi: »Kaj se lahko naučim ravno iz tega?« Kot žrtev se lahko pritožujemo, da smo nepravilno obravnavani, kot študent pa se v vsem zahvaljujemo Bogu in sprejmemo, da si tudi to zaslužimo. Gre za neverjetno potovanje vere, za zaupanje Bogu. Žrtev se poskuša maščevati, študent pa vse prepusti Božji pravici. Žrtev misli, da je življenje naperjeno proti njemu, študent pa, da je Bog na delu tudi sredi najhujših situacij. Pomembno je, kako se na težave

odzovemo. Če se napačno, plačamo za svoje napake, za svoje nespametne odločitve visoko ceno.

Podobno se je zgodilo z Abramom. Prebrali smo, da je v deželi nastala huda lakota, čeprav je šlo za obljubljeni deželo, kánaansko deželo. Ko je bil Abram soočen s krizo, je naredil serijo napačnih, slabih, neumnih izbir, ki so ogrozile vse; prizadele so tudi ostale udeležence. Abrama je premagal strah, zaradi česar je njegova žena Sarája končala v moralni katastrofi. Če Sarája na koncu Bog ne bi rešil, bi bila pogubljena. Kljub temu pa je ostala popolnoma osramočena v očeh poganov. Kompromitirala je vero v živega Boga. Veri je vzela ugled in veljavo. Iz te zgodbe lahko razberemo štiri vedno aktualna spoznanja, kadar ravnamo neumno, namesto da bi zauपालi v Božjo skrbnost in previdnost.

1. Velikim blagoslovom pogosto sledijo velike težave, ki jih Bog dopusti zato, da preveri in preizkusi naše motive. (v. 10)

V deželi je nastala huda lakota, zato

je šel Abram v Egipt. Zakaj Bog pogosto pošilja v Svetem pismu lakoto? Čeprav gre za običajno in že utečeno stvar, je vseeno vsaka lakota vredna naše pozornosti. Če bi Abram vztrajal le še kako uro ali kak dan in bi zaupal Bogu v miru in tišini, bi Bog pomagal, posredoval in posegel vmes. Ampak Abram je bil neučakan. Kot običajno. Zaupal je glede velikih reči, ko je krenil na pot vere v neznano, tokrat pa je popustil.

Bog težave dopusti z namenom, da preveri (preizkusi) naše motive. Ali mu služimo, sledimo in zaupamo zato, ker vse poteka dobro? Kaj pa, če smo izgubili službo, zdravje, imetje, prijatelje, ugled, dom ...? Kako ravnamo takrat, ko smo v vlogi trpečega Joba? Ali pa se soočamo celo s smrtjo? Ko umremo, moramo vedeti, da takrat ne gremo iz dežele živih v deželo mrtvih, ampak v resnici gremo iz dežele mrtvih v deželo živih. Vem, da je Job opravil test in da so bili njegovi motivi čisti. Svoje srce je privezal na Gospoda Boga, ne pa na okoliščine. Kaj storiti, ko zdravniki povedo, da je bolezen neozdravljiva?

Abram je stvari vzela v svoje roke. Zapisano je, da je šel v Egipt in tam zaradi lakote tudi nekaj časa ostal. Egipt ima v Svetem pismu več kot le geografski pomen. To pomeni iti od Boga proč. To pomeni tudi, da lahko nekdo sedi v cerkvi, a je svet v njem. Lahko pa je nekdo v svetu, a svet ni v njem. Božje ljudstvo stare zaveze večkrat pobegne v Egipt po zaščito ali pa k tujim bogovom. Abram je primer tega. Tak pobeg nas vedno na koncu drago stane. Plačamo preveliko ceno. Velikim blagoslovom pogosto sledijo velike težave, ki jih Bog dopusti zato, da preveri (preizkusi) naše motive.

2. Mi se pogosto odzovemo na težave nespametno. (v. 11-13)

Vse to, kar je Abram rekel, je bilo res. On ni lagal. Njegova žena Sarája je bila res lepa ženska. Egipčani bi to tudi hitro uvideli in bi Abrama zaradi nje tudi hitro ubili, da bi jo dobili v svoj harem. Abram je bil duhoven in pobožen. Govoril je resnico, ampak vmes je rekel še majhno neresnico. Pravzaprav skoraj resnico. Saráji je

svetoval, naj pove, da je njegova sestra, ne pa žena, da bo po njeni zasluzi ostal živ. Tako piše. Kar naenkrat ni več računal na Boga, ampak na njeno zasluzo. Ni več zaupal v Božje varstvo in skrbnost, ampak v prevare in zvijače. Tolažil se je, da govori skoraj resnico. Kajti Sarája je bila njegova polsestra. Imela sta skupnega očeta, a drugo mater. V nekem smislu je povedal pol resnico. Ampak pol resnica je prav tako laž. Bil je preračunljiv, da bi se izognil težavam in bi mu bilo prizaneseno. A ravno zato je naletel še na večje težave. Skušal je rešiti svojo kožo. Ravnal je po človeški logiki. V resnici pa je zapustil Boga. Še najmanj zato, ker je bil v Egiptu, ampak zato, ker je v Egiptu postopal neumno in brezbožno. Boga je postavil na stranski tir.

Zanimivo je primerjati obe polovici tega poglavja. Ko Bog pokliče Abrama, mu ta sledi in zaupa v vsem ter odpotuje v neznano deželo. Potem zgradi celo oltar. Toda na polovici poglavja sledi popoln obrat. Začne računati nase. Zapusti Boga in stvari vzame v svoje roke.

Abram je padel tako nizko, da je bil pripravljen žrtvovati celo čistost svoje žene, da bi rešil sebe. Kakšna sebičnost! Kakšna koristljubnost! Kakšna preračunljivost! Kakšna neumnost! Kakšne spletke! Abram je bil pripravljen tvegati vse – otroka obljube in ves blagoslov. Prehiteval je. Zaradi ene majhne »bele« laži. Zagotovo ga bo Bog razumel, kajne? Pametni in zelo duhovni ljudje včasih naredijo zelo neumne stvari. Pozabljam pa, da to, kar sejemo, tudi

žanjemo. (Gal 6,7) Ne moreš sejati solate, žeti pa lubenic. V Abramovem načrtu se je vse ujemalo. Minil je en dan in nič ni bilo narobe. In še en teden, en mesec ... O, kako modro in pravilo se je odločil. Nekaj časa pač deluje.

3. Naše napačne odločitve lahko nekaj časa celo uspevajo in smo v prednosti pred drugimi, a žal le začasno. (v. 14-16)

Bog ne pošlje žetve takoj. Zato eni mislijo, da se lahko z Bogom igrajo v nedogled. Sprva je videti celo kot velik blagoslov. Beremo, da so Egipčani imeli Sarájo za zelo lepo žensko. Abram je bil lahko na to ponosen. Tudi hvalili so jo, vse do faraona. Z Abramom so ravnali zelo lepo. Užival je ugled in blagostanje. Uspeval je v vsem. Bil je blagoslovljen. Zaradi tega je dobil drobnico, osle, oslice, kamele, govedo, hlapce in deklice. O, kakšen evangelij prosperitete je to! Takšen blagoslov je lahko samo od Boga. Vse je šlo kot po maslu. Kako pravilno

se je Abram odločil! Tudi Sarája je bila v faraonovi hiši oskrbljena z dobrimi vini, lepo obleko, nakitom in s parfumi. Abram pa je sprejel še veliko doto od faraona. Pravzaprav se zdi, da Bog ni niti opazil majhne Abramove prevare – »bele« laži – ali pa da mu je to spregledal, ker mu je šlo tako dobro v življenju. Naše nespametne odločitve in načrti nas najprej uspravajo. Konec koncev je greh nekaj časa celo zabaven. Videti je, kot da je tudi nagrajen. Ampak »uživanje greha je kratkotrajno.« (Heb 11,25) Na primer, alkohol, mamila, seks, laži, duhovna mlačnost, obrekovanje, upornišvo se sprva ne zdi nevarno, potem pa te zaslužnji. Kot potepuški izgubljeni sin, ki je veseljačil, dokler je imel denar, a ni računal na posledice. Zato ne smemo zamuditi zadnje največje lekcije. Kaj sledi Abramovemu uspešnemu dnevu?

4. Bog disciplinira neposlušnost in kaznuje nespametne odločitve svojih otrok tako, da jih poniža in javno osramoti celo pred brezbožniki. (v. 17-20)

Zdaj se spet prvič pojavi v naši zgodbi ime »Gospod«. Do zdaj je Abram kreiral življenje po svoje. In zdelo se mu je, da mu gre dobro od rok. Potem pa je Gospod »udaril« faraona in njegovo hišo s hudimi nadlogami. Ta izraz označuje v izvorni obliki na drugih mestih bolezni. Pisec pravi, da se je to zgodilo zaradi Saráje. Možna teorija je, da je Bog udaril faraona tako, da je nanj poslal neko nalezljivo spolno bolezen, ki je preprečila kakršno koli nemoralno dejanje s Sarájo. S tem je Bog zaščitil Sarájo.

Pot kršiteljev je zelo težka. Sledi eno najbolj ponižujočih epizod v Abramovemu življenju. On, ki je bil izbran izmed vseh moških na svetu, da postane kot oče vere oče Božjega naroda Izraela, je zdaj ponižan in osramočen pred poganskim vladarjem. Faraon je Abrama dvakrat vprašal: »Zakaj?« Abram pa je ostal brez odgovora. Kaj naj bi sploh rekel? Da je lagal, zato da reši svojo kožo? Ali pa, da ni zaupal svojemu Bogu, ker je bil neučakan? Ali naj bi priznal, da je naredil neumno in napačno odločitev? Pot vrnitve kršiteljev je zelo težka.

Konča se kot pot ponižanja in razgaljene sramote. Kaj pa je Abram rekel Saráji, ko sta se vračala nazaj, domov v obljubljeni deželi? Mislim, da nič. Bilo ga je preveč sram. Le koga ne bi bilo? Vse, kar je Abram v Egiptu dobil, veliko bogastvo, je bil povod, da sta se Lot in Abram ločila, njuni pastirji pa so se prepirali. (1 Mz 13,6b) »Kajti njuno bogastvo je bilo tako veliko, da nista mogla živeti skupaj.« Pa to je še najmanj. Abram je zaradi svoje nepremišljenosti in napačnih odločitev požel največjo tragedijo, ki traja še danes. Med deklami, ki jih je dobil od faraona, je bila tudi Hagára, ki je postala vir vseh težav in bolečin. »Žena Sarája Abrammu ni rodila otrok; imela pa je egiptovsko deklo, ki ji je bilo ime Hagára.« (1 Mz 16,1) Njo je Abram pripeljal iz Egipta. Vemo, da je ravno ta egiptovska dekla rodila Abrammu Izmaela. Neposlušnost res nima koristi. Abram je še dolgo želel, kar je sejal.

Abram se je vrnil domov. Nimajo pa vsi takšne možnosti. To je Božja

milost, da se je lahko vrnil nazaj v obljubljeni deželi. Egipt je ostal za njegovim hrbtom, toda vsi so se mu posmehovali. Še dolgo so o tem govorili drugim. Verjetno tudi sinu Izmaelu in kasneje sinu Izaku. Madež je ostal. Njegov ugled je bil načet za vedno. Tudi mi zdaj govorimo o tem. Če bi Abram v času lakote zaupal Bogu, bi Bog zanj poskrbel na drugačen način. Če v Egiptu ne bi lagal, bi ga tudi tam Bog zaščitil na drugačen način, ne da bi se mu bilo treba zateči k prevari. Ker se je odločal napačno in neumno, ga je pot vodila proč od Boga.

Koliko bolje bi bilo, če bi se lekcije naučili danes. Da ne bi, ko bi se soočili s težkimi situacijami, spraševali: »Gospod, zakaj moram iti ravno jaz skozi vse to?«, ampak raje: »Gospod, kaj hočeš, da se naučim skozi vse to?« Bodi študent, ne pa žrtev težke situacije. Bog si ni nikoli zamislil, da bi moralo biti krščansko življenje enostavno. Če bi bilo enostavno, ne bi nikoli duhovno zrastle in ne bi bili utrjeni in blagoslovljeni.

»RAJE POTUJEM PONOČI Z BOGOM KOT SAM PODNEVI.«

(NEZNAN)

.....

»ZVEZDE SVETIJO VES ČAS, TODA NE VIDIMO JIH,
DOKLER NE PADE NOČ.«

(EARLY RINEY)

.....

»BOG NAM NE NALOŽI NA HRBET BREMENA ZATO, DA BI NAM ZLOMIL
TILNIK, AMPAK DA BI NAS SPRAVIL NA KOLENA.«

(NEZNAN)

.....

»ČE BI BILO MOGOČE, BI PROSIL ŠE ZA VEČJE TEŽAVE,
TAKO DA BI IMEL VEČJO TOLAŽBO IN VEČJI BLAGOSLOV.«

(JOHN BUNYAN)

.....

»NE PROSIM BOGA, DA BI OLAJŠAL MOJE BREME,
AMPAK DA BI IMEL BOLJ MOČAN HRBET.«

(PHILIPP BROOK)

.....

»KRISTJANI SO KOT ŽEBLJI;
BOLJ JIH TOLČETE, BOLJ GLOBOKO GREDO V GOSPODA.«

(PREGANJANI PASTOR IZ ROMUNIJE)

.....

»BOŽJA VOLJA NAS NE BO NIKOLI VODILA TJA,
KJER NAS BOŽJA MILOST NE MORE VAROVATI.«

(NEZNAN)

.....

Letnik 30, številka 7-8/2014

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

